

og paa Kvist og næppe havde det tørre Brød til Juleaften, medens vi, som sidde her i Salen, kunde reise hjem til et godt og hyggeligt Hjem, de i Kjælder og paa Kvist, som ikke havde haft Arbejde i de sidste Maaneder, de bønfaaldt os om Hjælp, og dem kunde Arbejde ikke hjælpe, der maatte her gjøres Noget strax. Det er Noget, som efter min Mening, og som ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) sagde, ofte maa falde de Herrer for Brystet, naar vi mødes blandt den danske Befolkning udenfor denne Sal, at det, de have viist i denne Sal, det er Talemaader og ikke Andet end Talemaader. Hvad have de villet gjøre strax? Have vi ikke i Fællesudvalget og i denne Sal og ved enhver Leilighed sagt til dem: Ere I med til at give nogle af de Millioner, en ganske enkelt af de Millioner, som Arbeideren selv har været med til at fylde Statskassen med? Ere I med dertil? Nei, saa begynde de med Politikk og Arbejderspørgsmaal, men gjøre Noget strax — det ville de Herrer ikke. Men saa kunne de Herrer virkelig tale saa meget om det, som de ville. — Seg vil dog endnu sige en Ting til det ærede Medlem fra Thisted — jeg har sagt ham det udenfor Salen, men jeg synes, den politiske Situation begynder at udvikle sig saaledes i vort Fædreland, at vi maa have det sagt her i Salen — jeg vil ikke sige til det ærede Medlem, at han skulde stamme sig ved at føre den Sag, saaledes som han fører den, men hvad jeg vil sige er, og det skal siges, at jeg regner ikke for en Døit deres Vidnesbyrd, thi „dens Brød, man æder, dens Bise man kvæder“. (Afbrudelse.) Ja, de Herrer kunne gjerne sige: Na, men vi, der ere frie og selvstændige og uafhængige Borgere, sige, at de, der staa paa Regjeringens Side, ere afhængige af den. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Thisted, naar han tænker sin egen Livshistorie igjennem, skulde være den Sidste til at optræde som Sagfører; han skulde huske paa det gamle Ordsprog: Dens Brød, man æder, dens Bise man kvæder. De Herrer kunne være visse paa, at efter som den politiske Situation har udviklet sig, ville vi ikke afholde os fra her i Salen at sige frit og freidigt, hvad vi mene, det vilde være en Forbrydelse mod det Folk, vi repræsenterer, at undlade det. Saa kunne de Herrer gjerne

sige: Na! At det er dem ubehageligt, at de ikke kunne lide det, det vidste jeg nok i Forveien! Det er ikke for at sige dem Behageligheder, jeg taler. Men jeg vil sige, jeg har haft denne Følelse mange Gange her i denne Sal, naar jeg har hørt det ærede Medlem fra Thisted, Amtsforvalteren, staa op og forsvare Regjeringen paa den Maade, han gjør. Jeg har sagt ham det udenfor Salen, det veed han godt, og det er bekommet ham ilde, og jeg haaber heller ikke, at det skal bekomme ham godt. (Sagd: Hvor?) Det var i Holstebro, da vi vare til Møde forrige Sommer. Jeg siger derfor, at naar Regjeringen næsten og i alt Fald hovedsagelig har Folk af den Kaliber, hvad tro de da, at vi bryde os om deres Argumenter? Hvad tro de, vi bryde os om dem? Det forekommer mig rigtigst at sige det rent ud. Jeg tror, at de Herrer's Bise vilde faae en noget anden Lyd, dersom de tænkte, at Regjeringsstyret vilde forandre sig; naar de da bleve ved at være i den Stilling, som de nu ere, tror jeg, at de ikke vilde være saa kaalhøgne; saa kom de nok i Tanker om, at det ogsaa kunde være godt at æde Brødet i de Forhold, som i de nuværende. Derfor kan det ikke nytte, at Embedsmændene lige over for os bilde sig ind at være bedre Statsborgere. Det kan ikke nytte, naar de stille sig op ved enhver eneste Leilighed og tale paa Folkets Vegne og forsvare denne Regjering, at de da ville tro, at vi under denne Situation ville holde os tilbage. Vi sige aabent, at vi forstaa, at her gjælder Ordspøget: Dens Brød, man æder, dens Bise man kvæder. Jeg vil sige, at dersom der efter min Opfattelse havde været et virkeligt Hjertelag og en virkelig Forstaaelse hos dem af de Udtalelser, som ere komne frem i denne Sal fra Arbejdernes Repræsentanter, som jo staa Arbejderne nær, vilde de have kunnet forstaa det, vi have viist i vort Forslag og udtalt i Fællesudvalget og i denne Sal. Vi erkjende, at der er Nød paa Jærde og for saa vidt gammel Nød paa Jærde, og derfor forlange vi, at der under disse ekstraordinære Forhold bliver givet de Nødlidende Noget i Dieblisset, som kan hjælpe, og hvis Nytte ikke kan ondisputeres. Men saa ville de Herrer ikke være med. For saa vidt kan dette være godt, at den sidste Rest af Illusion om, at de Herrer ville gjøre Noget, kan forsvinde, naar de